

Nemzetek, 2. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 2:9-17; Ézsaiás 17:12-13;
Dániel 2:31-35; 7:1-3; Róma 3:10-19; Jelenések 10:1-11; 12:15-16

„Csendesdjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön” (Zsolt 46:11).

Az évszázadok során egyesek úgy vélték, hogy a bűneset Isten akarata volt, vagyis Ő akarta, hogy az emberek bűnbe süllyedjenek, meghaljanak, és így Jézus személyében eljusson a kereszthez. Hiszen máskülönben hogyan tudta volna olyan nagy erővel és szemléletesen bemutatni az emberiség iránti szeretetének mélységét, mint azzal, hogy meghalt értünk a kereszten? Röviden: némelyek szerint Istennek szüksége volt az ember bűnbeesésére.

Ez iszonyatos, szörnyű elgondolás. Istennek soha nem volt az a szándéka sem Sátánnal, sem az emberiséggel, hogy bűnbe essen. Sátán, majd pedig az ember lázadása végzetes következményekkel járó tragédia, és ha összüleink nem buknak el, teljes maradt volna az Istennel való kapcsolatunk, örömünk.

A héten tovább vizsgáljuk a problémákat, amelyeket a bűneset okozott, valamint az, hogy a nép Isten vezetése helyett emberi vezetőket akart. *Dániel próféta könyvében* komoly kinyilatkoztatást kapunk minderről. Ez is bemutatja, hogy igaza volt Istennek, amikor figyelmeztette népét arra, ami történik, ha tőle elfordulva földi uralkodókat választanak. Pontosan azt is kapták, földi királyokat: bűnösök uralkodnak bűnösök felett, ez pedig egyáltalán nem lehet jó kombináció.

A LEGELSŐ PARANCSOLAT

Az Éden kertje volt az első emberpár tanterme, ahol a teremtett világgal való találkozásaik során ők és az utódaik vég nélkül, mind többet és többet megtudhattak volna a Teremtőről. „Ádám és Éva nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak – mutat rá Ellen G. White –, hanem tanulók is a végtelen bölcs Isten iskolájában... A látható világegyetem titkai – »a tökéletes tudásnak csudái« (Jób 37:15) – az eligazítás és öröm kimeríthetetlen forrását kínálták nekik” (*Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 24. o.).

Olvassuk el 1Móz 2:9-17 verseit! Mi volt az első parancs, vagy tiltás, amit Isten az embernek adott? Miért olyan fontos ez?

1Móz 2:16-17 verse a *cvh* (megparancsol) szógyök első előfordulási helye. Isten megparancsolta az embereknek, hogy ne egyenek a jó és a gonosz tudásának fájáról. Hogyan lehet tiltott bizonyos ismeret? Vajon nem mindig hasznos, ha többet tapasztalunk és több mindent megismerünk?

A Szentírás szerint nem. Istennek az volt a szándéka, hogy népét mélyreható módon tanítja, miközben megóvja őket a hosszú szenvedéstől, amit bizonyos ismeretek okoznak, mint ami később bekövetkezett, amikor az emberek az Úr vezetése helyett földi uralkodót választottak.

Évezredekkel később, amikor Izrael királyt kért, az Úr felvázolta a következményeket (erről a múlt héten esett szó). Közölte: az idők végéig érvényben marad a döntésük, hogy kilépnek közvetlen vezetése alól.

Izrael királyai egyre gonoszabbak lettek, Isten szövetséges népe pedig elvilágiasodott, eltávolodtak a céltól, ami felé haladniuk kellett volna, ezért az Úr még többet adott nekik abból, amit akartak: az emberi uralomból.

Sokat tanulhatunk, ha ennek hátterén közelítünk *Dániel próféta könyvéhez*. A látomásokban bemutatott birodalmak egymás utáni sora nem csupán a „népek” (a pogányok), hanem Izrael kudarcai ellen is vádiratnak számítanak, mivel nem akarták követni Isten parancsolatait. A kezdetben az Édenben kapott szabadság helyett az elnyomatás évszázadai váltak tanteremmé. A készséges szívűek felmérhették az éles ellentétet a világi birodalmak és Isten országa között.

Milyen fajta tudás az, amit jobb lenne most sem ismerni? Ez hogyan mutat rá az édeni tiltás okára?

DÁNIEL 2. FEJEZET

Isten a babiloni fogság idején, Dániel próféta által érzékeltette a legmegkapóbb módon, hogy milyen a kapcsolat népe és a világ birodalmai között. Izrael már nem volt autonóm. Learatták döntéseik következményeit (és talán tanultak azokból?).

Olvassuk el Dán 2:31-35 verseit, ahol látványos panorámaképet kapunk a világtörténelemről, egészen a végidőig! Milyen fontos igazságokat tanulhatunk ebből a különleges próféciából?

A 19. század végén sokan megújult bizalommal gondoltak az emberi fejlődésre. A párizsi világkiállítás (1900) például az optimista jövőkép figyelemre méltó szemléje volt. A technológiai és tudományos fejlődéssel bizonyára vége lesz az emberiség sok szörnyű problémájának! A 20. századba lépve számos gondolkodó hatalmas derűlátással úgy vélekedett, hogy az emberiség csodálatos új korszakát vezetik be a felvilágosodás eszméi, az ember egyre jobbá válása és az ész hatalma.

Azonban az I. világháború csakhamar szertefoszlatta ezeket az álmokat, és mire véget ért a 20. század, mintegy kétszázmillió ember veszett oda a háborúkban. Technológiai fejlődés történt, de erkölcsi bizonyosan nem. Dr. Martin Luther King gondolata nyomán: a rakétáink irányítottak, de az embereink félrevezetettek. *Ez pedig valóban félelmetes kombináció.*

A próféciák tanulmányozói közül sokan felfigyeltek arra Dániel 2. fejezetében, hogy az egymás után következő fémek értéke csökken: az aranyat követi az ezüst, az ezüstöt a réz, a rezet a vas, végül pedig a vas agyaggal keveredik.

Charles Darwin, Marx Károly és más 19. századi gondolkodók bizonygatták, hogy az ember felfelé tart, biológiailag és társadalmilag egyre fejlettebb lesz. Bizonyos szempontból az emberi élet valóban jobbá vált (legalábbis fizikailag), de ki az, aki a béke, a biztonság és a jólét tekintetében nagy optimizmussal tekint a világ jövőjére, annak alapján, ahogyan most vezetik?

Jézus figyelmeztetett: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és létszék és döghalálok, és földindulások mindenfelé” (Mt 24:6-7). Hogyan lehet vigaszt találni abban, hogy Isten ezekre előre figyelmeztetett

DÁNIEL 7. FEJEZET

Dániel 2. fejezetének álmát először egy babiloni király látta, a 7. fejezet látomását viszont egy héber próféta, Isten szövetséges népének tagja kapta. Dánielnek Isten ugyanazt a témát mutatta meg, mint Nabukodonozornak, csak más perspektívából. Dániel nem szobrot látott, hanem a vizet felkavaró szél nyomán a tengerből kiemelkedő nemzetek sorát. Ezek a népek folyamatos küzdelemben álltak, ebből következően egyre változtak az erőviszonyok. Zsolt 65:7-9, Ézs 17:12-13 és Jer 46:7-8 versei például az áradások és hullámok hasonlatával érzékeltetik a népek küzdelmeit.

A pogány birodalmak tengerében ezzel szemben legalább egy időre a béke és biztonság szigete volt az ígért földje – szent nép, amit Isten az uralma szilárd alapjára épített, más volt, mint a környező zabolátlan népek.

Olvassuk el Dán 7:1-3 verseit! Roppant mozgalmas jelenet. Milyen tanulságot szűrhetünk le ezekből a képekből, mint amilyen például a tengerből először feljövő állat?

Dániel a partról figyelte a pogányok kaotikus harcát, amikor hirtelen egy vadállat *megindult kifelé a szárazra* – az ő területére! A pogányok problémája ekkor az ő népe problémájává is vált. Eldöntötték, hogy úgy élnek, *mint* a pogányok, ezért a pogányokkal (és a pogányok alatt) fognak élni. A babiloni uralomtól kezdve Isten szövetséges népe soha többé nem élvezett teljes vagy tartós autonómiát.

Isten népe elvesztette önrendelkezési jogát, és ez így marad az idők végéig, amikor Krisztus végül visszaveszi jogos uralmát Királyunkként. Az Újszövetségben Isten népének szenvedése folytatódott a Római Birodalom, majd pedig a pogány Róma utódjának, a kis szarvnak a keze alatt.

A történelem tanúsága szerint voltak jobb népek, békésebb korszakok, de a nemzetek, népek, birodalmak történelmében többnyire az egyik tragédia a másikba torkollott, az egyik elnyomó után a másik hatalom kerekedett felül, ráadásul gyakran olyan uralkodók alatt, akik állítólag népük javát tartották szem előtt. Mennyire ellentétes mindez azzal a vezetéssel, amit Isten szánt népének. Bárcsak azt választották volna!

Róm 3:10-19 fényében mi a magyarázata a sok rossznak, ami a világon történik? Miért van olyan nagy szükségünk az evangéliumra? Hogyan mutat rá erre különösen a 19. vers?

A FÖLD ÉS A TENGER KÖZÖTT

A föld és a tenger képeiből sokat megtudhatunk, kiváltképp a próféciaával kapcsolatban. Figyeljük meg a *föld* és a *tenger* egymással ellentétes szimbólumait a bibliai próféciaiban!

„Amikor szimbolikus értelemben egymás mellé kerül a föld és a tenger, a *föld* gyakran a rendezett világot, vagy akár Izrael országát jelenti, míg a *tenger* fenyegetően a pogány népekre utal, ahogy a tenger fenyegeti a földet” (*Symposium on Revelation*. 1. köt. szerk. Frank Holbrook, Silver Spring, MD, 1992, Hetednap Adventista Egyház Bibliakutató Intézete, 260. o.).

Eszerint a *föld* az Isten uralmán alapuló stabilitás területe, míg a *tenger* az emberi büszkeség alapján álló népek instabil forrongását jelképezi.

Az előbbi gondolat fényében olvassuk el Jel 12:15-16 és 13:1, 11 verseit! Figyeljük meg a víz és a föld egymás melletti előfordulását! Ezek hogyan jelennek meg a próféciaiban? Mire taníthatnak a próféciaértelmezéssel kapcsolatban?

Figyeljük meg, hogy a sárkány *vízzel* üldözi az asszonyt (az egyházat). Amint láttuk, a próféciaiban a víz gyakran a világi kormányzatokat, valamint a sokszor azokhoz társuló felfordulást és káoszt szimbolizálja. Láthatjuk, a történelem nagy részében hogyan tudta Sátán felhasználni a vezetőik által feltüzelt tömegeket Isten népének üldözésére. A hetednap adventisták értelmezése szerint Jel 12:16 utalás arra, hogy az üldözött hívők az Újvilágba menekültek. Amennyiben helyesen értjük a *szárazföld* és a *víz* jelentését, mi következik ebből az amerikai államalapítással kapcsolatban?

Tekinthetünk Amerikára „szárazföldként” úgy, mint az ígélet földjére, vagyis mint Isten népe számára kijelölt helyre? Lehetséges, hogy a szárazföldből feljövő fenevad ezért tűnik először a bárányhoz hasonlóknak? Amerika ugyan nem lett „Új Izrael”, aminek látni szerették volna némelyek az alapítói közül, de az üldözöttek milliói számára hosszú ideig a vallásszabadság földje volt.

Sajnos azonban ez a bárányra emlékeztető fenevad egy nap úgy szól majd, „*mint a sárkány*” (Jel 13:11). Az Egyesült Államok hosszú ideje a vallásszabadság jelzőtüze az üldözöttek számára, de egy nap majd a legfőbb vallási üldözővé lesz! Ez újabb példa arra, mi történik, ha Isten helyett emberi vezetőt választanak.

ISMÉT PRÓFÉTÁLNOD KELL

A maradék egyház az Újvilágban született, ott, ahol a vallásszabadságra vágyók menedéket kerestek a 17-18. században. A hosszú ideig fennálló vállalási és politikai akadályok miatt máshol aligha lehetett volna olyan gyors és erőteljes ennek a mozgalomnak az indulása, mint az Újvilágban, a későbbi Amerikai Egyesült Államokban.

A mozgalom születéséről olvassuk el Jel 10:1-11 szakaszát! Keressük benne az eddig említett elemeket, pl. nemzetek/népek, szárazföld és tenger! Kellő elővigyázattal élve, nehogy túl sokat olvassunk ki a szakaszból, mi az, amit találunk a beszámolóban?

Az angyal hangosan szól, hasonlóan Jelenések 14. és 18. fejezeteinek angyalaihoz. A történelem sürgető ideje volt a maradék egyház munkájának megalapozása, „*sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok*” (Jel 10:11) érdekében. Az angyal kezében „*egy... könyvecske*” (Jel 10:2), valószínűleg *Dániel próféta könyve* (lásd Dán 12:4), ami hosszú generációk óta ekkor nyílt ki először. Az angyal egyik lába a tengeren, a másik a szárazföldön áll. Ez talán arra utal, hogy az üzenet eljut az egész glóbuszra, az Ó- és az Újvilágba egyaránt, illetve, hogy *minden* népnek szól: azoknak, akik a szárazföldön élnek, de azoknak is, akik a „pogányok” tengerében vannak. Végre valahára az egész világot beragyogja Isten dicsősége, és Jelenések 14. fejezetének utolsó üzeneteit elviszik *mindenkihez*. Egyházunk – Izraelhez hasonlóan – arra kapott megbízást, hogy hirdesse az evangéliumot „*az egész világon, bizonyágul minden népnek; és akkor jő el a vég*” (Mt 24:14).

Isten grandiózus befejezés felé tereli az emberiség történelmét, amikor vége szakad az emberi birodalmaknak, Krisztus pedig elfoglalja örök trónját. Olvassuk el Dán 2:34-35, 44-45 verseit! A Biblia minden félreértést kizáróan világossá teszi, hogy vége lesz minden emberi országnak, nyomuk sem marad, mint ahogy a sok szörnyűségnek sem, amit maguk után hagytak, a helyüket pedig Isten örök országa veszi át, ahol többé nem lesz bűn, szenvedés, betegség, gonoszság, sem halál!

Figyeljük meg, Dániel 2. és 7. fejezetei mennyire pontosan megjövendölték a világi birodalmak felemelkedését és hanyatlását! Bámulatos ez a pontosság, ha tekintetbe vesszük *Dániel próféta könyve* megírásának idejét. Hogyan erősíti ez is az Istenbe vetett bizalmunkat örök országának ígérete kapcsán?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Bábel tornya” c. fejezet, 87-92. o.

„*»Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala«* (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsőpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja keresztalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve a próféta így szól: *»Ragvogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke«* (Hab 3:4). A megsebzett oldalából folyó vér békítette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az *»Ő hatalmának rejteke«*. A Megváltó áldozata *»elégéses... a megtartásra«*; ezért arra is van hatalma, hogy megsemmisítse azokat, akik Isten irgalmát semmibe vették. Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik, és hatalmát hirdetik az örök korszakon át” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 574. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mindaz, ami földi, legyen bármilyen grandiózus, hatalmas, csodálatra méltó és dicsőséges, végül porrá, hamuvá lesz, örökre eltűnik. Ez vonatkozik mindarra a jelentős, sikeres földi dologra is, amit elértél vagy amin éppen most dolgozol. Miért nem szabad erről soha megfeledkezni? Ez a nézőpont hogyan segít a helyes fontossági sorrend tartásában?
2. Alaposan figyeljük meg a tengerből feljövő fenevadat Jel 13:1-10 szakaszában! Milyen szempontból mondható, hogy ez a természetes következménye a babiloni gondolkodásnak? Világos, hogy Babilontól a kis szarv hatalmáig ebben összegződik *minden* emberi „nemzet”. Az egyes birodalmaknak mely jellemzői maradnak meg végig? Például a világ miben tükrözi még most is a babiloni vagy római értékeket?
3. Adventistaként hogyan tarthatunk helyes egyensúlyt az Úr követése és az országunk, kormányzatunk törvényeinek a betartása között? Mi történik, ha az egyiknek való engedelmesség engedetlenséghez vezet a másikkal szemben?

AZ EMBERI OSTOBASÁG

Túl korán zörget – máskor meg késve.
Mindig elalszik – hol őrködni kell.
Izeg-mozog – hol nyughatna végre,
vagy mélyen hallgat – mikor szólni kell.
Mindig fecseg – hol hallgatni illik,
s olyankor nevet – ha könny nyújt vigaszt.
Sír, óbégat – hol az öröm nyílik,
kivételez – ha szabály tiltja azt.
Jogra ügyel – hol szabadon dönthet,
buzgón tesz-vesz – hol ima kellene,
s imádkozik – hol sokkalta többet
segíthet munka s nem szó fegyvere.
Tépelődik – gyors megoldás helyett,
s elhamarkodja – mit más mérlegel.
Goromba – hol tapintat huny szemet.
Békét hangoztat – mikor ütni kell.
Harsog hitet s evangéliumot – hol
kegyelemből már megszületett,
s nagyképű göggel büszkélkedik ott –
hol Isten nevét dicséri a tett.

Karl Barth után németből S. A.